

LBRIS

We know
books

Eva L. Laust

Crăciun în Georgetown

CASSIUS
BOOKS

Capitolul 1

La fel ca în fiecare an, de când îmi pot aduce aminte, ai mei insistă să facem sărbătorile de Crăciun în Georgetown. Nu-mi displace orașul și într-un fel mă intrigă faptul că e diferit de Cashiers, unde, câteodată, îmi vine să mă urc pe pereți de cât de banală și plictisitoare e viața acolo.

Anul acesta lucrurile stau un pic diferit. I-am implorat să plece fără mine, să mă lase singură pentru că mă descurc. Nu e ca și cum aș mai avea zece ani. Am aproape șaisprezece și viața mea socială abia acum devine interesantă. E pentru prima oară când gașca Zeei mă invită la o petrecere, iar ai mei, pentru că sunt de-a dreptul țičniți și vor cu orice preț să-mi distrugă viața, nu înțeleg cât este de important ca eu să fiu prezentă.

Faza cea mai proastă e că nici măcar nu vor să amânăm plecarea până a doua zi de Crăciun. Vor să plecăm peste o săptămână. O săptămână! Atât mai am ca să încerc să-i conving să mă lase să rămân acasă. Misiune imposibilă.

— Pământ către Abbs!

Îmi întorc capul, enervată că sunt obligată să-mi întrerup șirul gândurilor și mă încrunt.

— Lasă-mă, Thea! Trebuie să găsec o soluție la problema mea, altfel risc să rămân fără viață socială, FOREVER!

Thea chicotește ca o fraieră și îmi dă un ghiont ca să mă facă atentă. E și normal. Încă suntem la ora de literatură contemporană și profesorul nostru vorbește fără oprire despre o carte plictisitoare al cărei titlu nici nu l-am reținut. Cine știe, dacă ne-ar fi vorbit despre cărțile lui H.D. Carlton sau L.J. Shen, atunci poate mi-aș fi dat și eu mai mult silința.

Clopoțelul anunță finalul orei și simt că, în sfârșit, pot să respir. Îmi adun lucrurile și am în plan să o șterg direct acasă pentru a-mi expune pledoaria în fața alor mei și astfel, poate, o să reușesc să-i fac să se răzgândească.

— Unde te grăbești așa?

Thea mă prinde de braț și se lipește de mine ca un scaiete.

— Ți-am spus că am o problemă de rezolvat!

— Ce, să-i convingi pe ai tăi? N-ai încercat deja și au zis *nu*?

Îmi vine să o ucid. E atât de enervantă câteodată și nu înțelege că pentru mine e altfel. Ea provine dintr-o familie bogată, e văzută bine, atât de colegi cât și de profesori și dacă nu am fi fost prietene de mici, probabil că nici nu mi-ar fi vorbit. Venim din lumi diferite. Ea colorată, plină de viață, optimistă și veselă tot timpul, eu... depresie pe picioare. Bine,

exagerez, nu e chiar așa, însă de când mă știu a trebuit să mă lupt pentru a mă face văzută.

— Da, zic și îmi sustrag brațul din prinsoarea ei, ție ți-e ușor să vorbești. Pe tine te-a invitat Zea la petrecere. Pe mine, nu știu prin ce minune, m-au chemat minioanele ei abia după trei săptămâni de când știa deja toată lumea. Nu pot să ratez petrecerea asta, Thea, nu pricepi?

Își flutură genele aplicate în smocuri și își încolăcește o şuviță după deget.

— Of! Așa-i. Dacă nu apari, o să rătăcească tot liceul de tine. Scuze! Nu am vrut să o spun așa, dar știi la ce mă refer.

— Tocmai!

— OK, atunci îți țin pumnii și sper să ai noroc cu ai tăi!

— Și dacă nu am... poți la fel de bine să vii mâine cu mine să mă arunc de pe un pod.

Râdem ca două nebune, dar eu glumesc doar pe jumătate.

Sfârșitul lunii noiembrie vine cu primii fulgi de nea. Aerul rece de munte trece prin jacheta subțire de blugi. Îmi pun gluga în cap ca să mă feresc de vântul care-mi îngheață nasul și măresc pasul spre casă.

— Ai ajuns?

Vocea mamei se aude din bucătărie. Îmi las ghiozdanul la baza scărilor și îmi iau inima în dinți pentru a vorbi cu ea.

— Hei, mama! Ce faci bun de mâncare?

— Abby, scumpa mea, nu m-am născut ieri. Am fost și eu adolescentă, așadar, ce s-a întâmplat?

Fir-ar! Parcă ar avea un al șaselea simț.

— N-am voie să întreb ce gătești? Isuse!

— Ai grijă cum vorbești, domnișoară!

Mă sărută pe păr și îmi pune în brațe un bol cu salată verde și roșii.

— Bine, mama, te rog! Te rog, lasă-mă să rămân acasă anul ăsta. Sunt sigură că unchiul Lev nu o să se supere. Te implor!

Nici măcar nu se uită la mine.

— Am mai discutat despre asta. E important să mergem în Georgetown de Crăciun.

— Cu o lună înainte?! trântesc bolul pe masă, ceea ce o face pe mama să se întoarcă spre mine.

— Da, Abby, cu o lună înainte. Nu te mai prostii și ajută-mă să pun masa.

Frustrare e puțin spus. Nervi. Ură. Ură pură.

— Tu chiar vrei să-mi distrugi viața?

— Nu mai fi atât de dramatică! Nu-ți distruge nimeni viața și în plus, nu e o noutate. Facem asta în fiecare an. Și din câte îmi aduc aminte, abia așteptai să îl vezi pe Levi.

— Exact! Facem asta în fiecare an! Pe mine m-a întrebat cineva dacă vreau altceva? Poate am și eu o viață aici, prieteni!

— Am încheiat discuția, Abby, și nu întinde coarda. Mai e puțin și ajunge tatăl tău acasă.

— TE URĂSC!

Îi întorc spatele furioasă și fug spre camera mea. Tata intră pe ușă și îmi zâmbește, dar sunt atât de nervoasă încât nici nu îl salut și continui să urc scările.

De parcă cer imposibilul. Un an! Un blestemat de an în care le cer și eu să plecăm mai târziu sau să se ducă fără mine, iar mama face pe scorpia.

Îmi vine să plâng de nervi, dar nu las lacrimile să curgă pentru că nu merită. Mă uit pe fereastră și văd că acum ninge mai tare. Ador ninsoarea în mod normal, iar iarna e sezonul meu preferat, dar în momentul ăsta o detest.

Scot telefonul din buzunar și tastez turbată.

De la: Eu

Către: Unchiu` Lev

UNCHIU LEV, HELP! Te rog convinge-o pe mama să mă lase să rămân în Georgetown anul ăsta.

Aștept și după câteva minute bune îmi răspunde.

De la: Unchiu` Lev

Către: Abby

Kiddo :)) dacă încerc așa ceva, maică-ta ne omoară pe amândoi. Prefer să nu risc. În plus, nu vrei să-ți vezi unchiul preferat?

MOR! Bravo, unchiule! Mersi frumos pentru ajutor, ce să zic!

— Abby, la masă!

De data asta mă strigă tata. Nu vreau să mai ies din cameră, dar știu că dacă nu merg la masă, mama o să facă din nou crize. Mă schimb de hainele în care am fost la școală, îmbrac un hanorac supradimensionat și niște pantaloni de trening și cobor.

— Bună, scumpo! mă salută tata de îndată ce ajung în bucătărie.

Sunt supărată și pe el pentru că îi ține partea mamei, în loc să fie de partea mea și să mă înțeleagă.

— Abby! mă atenționează mama.

— Iar v-ați certat? zâmbește tata.

Îmi încrucșez brațele la piept și mă scurg pe spătarul scaunului.

— Cine se ceartă? zâmbește mieroasă și îi pune în farfurie o bucată zdravă de carne. Poate ar trebui să îi spui și tu că nu putem să sărim peste Crăciun anul acesta.

— Alo, sunt și eu aici! Și când am zis că vreau să sărim peste Crăciun?

— Acum înțelegi la ce mă refer?

— Scumpo, zice tata și îi mulțumește din priviri mamei pentru farfuria plină. De ce o superi pe mama ta? Știi cât de important e să...

— Da, da, să mergem la unchiul Lev de Crăciun! termin fraza, exasperată și-mi dau ochii peste cap. Și așa o să fie până o să mor?

— Parcă îți plăcea în Georgetown.

— TATA! Of, Doamne! Toate fetele au părinți normali, voi de ce nu puteți fi așa? Voi chiar vreți să fiu ultima ratată din liceu?

— Abby, cum să spui așa ceva? Ai probleme la școală?

— Știi ce, mamă, las-o baltă, bine? Abia aștept să devin majoră și să plec unde văd cu ochii!

— Și cum rămâne cu facultatea? ridică tata din sprânceană?

— Nu mă mai interesează! Cum nici pe voi nu vă interesează că-mi distrugeți viața!

— Ajunge, Abby! ridică tonul mama și îi transmite din priviri tatei să nu mai continue.

Vreau să le spun atât de multe, dar sunt doi contra unu. Ce șanse am? Îmi trag nasul și mă încăpățânez să nu las să-mi scape nici măcar o lacrimă. Ochii mi se umezesc, dar îmi cobor privirea în farfurie și îndes piureul în gură doar ca să mă țin ocupată.

Abia reușesc să termin de mâncat, dar simt că mi se face rău. Îmi duc farfuria în chiuvetă și vreau să mă întorc în camera mea, dar tata vine în urma mea și mă oprește în hol.

— Abby, rățușcă, nu te supăra pe mama ta, încearcă să o înțelegi. Nu îți vrea răul.

— Și pe mine cine mă înțelege? Nu v-am cerut niciodată nimic. V-am ascultat mereu...

De data asta nu mai pot să mă abțin. Lacrimile îmi pornesc pe obraji și mi se întâlnesc sub bărbie. Tata mi le șterge și mă mângâie pe față.

— Faptul că mergem în fiecare an în Georgetown nu e doar o tradiție, e o nevoie. Noi, dar și Levianth cu Angie, am trecut prin foarte multe. E o adevărată istorie acolo. Ce vreau să spun este că încercăm să îți oferim familia pe care noi, din păcate, nu am avut-o. De asta e atât de important.

— Măcar voi ați apucat să vă trăiți viața așa cum ați vrut!

— Abby...

— E OK, tată... Oricum nu am de ales, nu? Va fi cel mai îngrozitor Crăciun din viața mea și asta doar mulțumită vouă. Sper că sunteți fericiți!

Îl aud cum strigă după mine, dar nu-mi pasă și continui să mă îndrept spre camera mea.

Da, poate că nu ar fi tocmai sfârșitul lumii dacă aș lipsi de la petrecerea Zeei, dar ar putea fi singura mea ocazie să fiu în același loc cu Dean Mitchel. De obicei ne intersectăm doar pe holurile liceului și nici nu cred că știe că exist. Sunt îndrăgostită de el încă din clasele primare, când m-a tras de glugă la trecerea de pietoni din fața școlii, la fix ca să nu dea peste mine un motociclist. E cu doi ani mai mare ca mine și pun pariu că nu-și mai amintește de faza aia. Dar eu îi sunt recunoscătoare pe viață. M-a salvat!

Să mai spun că sunt singura fraieră care nici măcar nu s-a sărutat cu un băiat până acum?

Am fost atât de concentrată pe învățat că aproape am uitat că am și eu o viață pe care ar trebui să o trăiesc. În timp ce colegele mele țineau petreceri în pijamale și dormeau unele la

altele, vorbind despre băieți, eu eram acasă și învățam. Tocmai de-asta, anul acesta, mi-am propus să schimb placa. Gata cu fraiera care ratează toate distracțiile. Așa că, dacă vreau să ajung la petrecerea Zeei, va trebui să-mi fac un plan al naibii de bun.

Vocea blândă a Aurorei mi se strecoară în timpane de îndată ce-mi pun căștile în urechi și dau play piesei Murder Song. Aș vrea să dispar sau să am și eu parte de o poveste de neuitat. O aventură pe care să o țin minte toată viața. Dar cine să o bage în seamă pe Abby Asellio? Sunt invizibilă.

În zilele ce au urmat, eu și cu mama abia dacă am schimbat câteva vorbe.

E vineri și deși ar trebui să mă bucur că vine weekendul, mor încet că în seara asta plecăm spre Georgetown. La știri au anunțat că iarna a început să își intre serios în drepturi, ceea ce o demonstrează și stratul de zăpadă zdravăn care s-a depus în ultimele zile.

— Hei, Abbs! Abby!

Revin la realitate și mă holbez la Thea, dezarmată și al naibii de invidioasă pe ea.

— Răspunsul e același... Nu, nu s-au răzgândit, da, diseară plec.

— Ooof, și eu cu cine o să mă distrez la petrecerea Zeei? Fără tine nu e distractiv! miorlăie, de parcă ea ar fi cea cu probleme.

— Fac pe dracu' în patru și vin!